

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

nr. RvVb/A/1516/0093 van 6 oktober 2015
in de zaak 1314/0318/A/4/0280

In zake: de heer **VITTORINO RANZATO**, wonende te 3550 Heusden-Zolder, Jan Frans Willemslaan 35, waar woonplaats wordt gekozen

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Erik BERX
kantoor houdende te 3590 Diepenbeek, Sint-Servatiusstraat 55

verzoekende partij

tegen:

de **deputatie** van de provincieraad van **LIMBURG**

vertegenwoordigd door:
de heer Tom ROOSEN

verwerende partij

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld met een aangetekende brief van 20 januari 2014, strekt tot de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Limburg van 5 december 2013.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder van 2 september 2013 niet ingewilligd.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij een stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het plaatsen van een omheining met betonnen sierplaten.

De bestreden beslissing heeft betrekking op het perceel gelegen te 3550 Heusden-Zolder, Jan Frans Willemslaan 35 en met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie F, nummer 213G.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 23 juni 2015, waar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en de heer Tom ROOSEN die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de voorliggende vordering.

III. FEITEN

Op 24 mei 2013 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor “*het plaatsen van een omheining*”. Het betreft een omheining met een lengte van 54,28 meter in betonnen sierplaten van 1,80 meter hoog op de achterste perceelsgrens.

Het perceel is volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 april 1979 vastgestelde gewestplan ‘Hasselt-Genk’, gelegen in woonuitbreidingsgebied. Het perceel is niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt.

Het perceel is wel gelegen binnen de verkaveling 7071V80/19, goedgekeurd bij besluit van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder van 17 mei 1995.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 19 juni 2013 tot 18 juli 2013, worden geen bezwaarschriften ingediend.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Heusden-Zolder weigert op 2 september 2013 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij. Het college motiveert zijn beslissing als volgt:

“ ...

Bepaling van het plan dat van toepassing is op de aanvraag

Overwegende dat het perceel gelegen is in de verkaveling 7074V80/19 goedgekeurd bij besluit van het college van burgemeester en schepenen op 17 mei 1995;

Overeenstemming met dit plan

Overwegende dat de aanvraag hiermee niet in overeenstemming is;

Afwijkings- en uitzonderingsbepalingen

Overwegende dat aanvrager een afsluiting met betonplaten wil oprichten met een hoogte tot 1,80m in plaats van een haagbeplanting van maximum 1,70m;

*Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren werden ingediend;
Overwegende dat een afsluiting uit dit materiaal met deze hoogte over de voorgestelde*

lengte vreemd is aan de omgeving en het open, groene karakter van de tuinen in het gedrang brengt;

...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

Overwegende dat de aanvraag niet past in het geschetste wettelijk kader daar de schaal, de bestemming en de uitvoeringswijze onbestaanbaar blijken met de vereisten van een goede perceelsordening en met de stedenbouwkundige kenmerken van de omgeving; Overwegende dat een afsluiting uit dit materiaal met deze hoogte over de voorgestelde lengte vreemd is aan de omgeving en het open, groene karakter van de tuinen in het gedrang brengt; dat de betonplaten geen esthetisch verantwoorde materialen zijn;

Algemene conclusie

Uit bovenstaande motivering blijkt dat de aanvraag niet in overeenstemming is met de wettelijke bepalingen inzake ruimtelijke ordening, alsook dat het voorgestelde ontwerp niet bestaanbaar is met de goede plaatselijke ordening en met zijn onmiddellijke omgeving.

...”

De verzoekende partij tekent tegen deze beslissing op 30 september 2013 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 24 oktober 2013 om dit beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de hoorzitting van 19 november 2013 beslist de verwerende partij op 5 december 2013 om het beroep niet in te willigen en een stedenbouwkundige vergunning te weigeren. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“...

Overwegende dat het perceel deel uitmaakt van de op 17 mei 1995 goedgekeurde verkaveling (lot 29); dat de relevante stedenbouwkundige voorschriften zijn : “Artikel 1.3.1 : Afsluitingen aan de straatzijde of op de zijdelingse perceelsgrenzen mogen in metselwerk of een ander esthetisch materiaal uitgevoerd worden met een maximale hoogte van 75cm. Een haagbeplanting van maximaal 120cm is toegelaten in de achteruitbouwstrook; een haagbeplanting van maximum 170cm is toegelaten op de perceelsgrens vanaf de voorgevellijn. Voor een bouwblok dat een geheel vormt, moeten de afsluitingen eenvormig zijn”;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 4.3.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) een vergunning geweigerd wordt indien het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening;

...

Overwegende dat tijdens het openbaar onderzoek geen bezwaren ingediend werden;

Overwegende dat de aanvraag het plaatsen betreft van een betonnen afsluiting met een hoogte van 1.80m op de achterste perceelsgrens in plaats van een haagbeplanting met een maximale hoogte van 1.70m volgens de verkavelingsvoorschriften;

Overwegende dat het college van burgemeester en schepenen de vergunning weigerde; dat er geoordeeld werd dat een afsluiting uit dit materiaal met deze hoogte over de voorgestelde lengte vreemd is aan de omgeving en het open, groene karakter van de tuinen in het gedrang brengt en dat de betonplaten geen esthetisch verantwoorde

materialen zijn;

Overwegende dat in het beroepsschrift volgende elementen aangehaald worden:

- er wordt verwezen naar het uitvoeringsbesluit inzake de van vergunning vrijgestelde werken;*
- er wordt verwezen naar het akkoord van de naastgelegen burens.*
- er wordt gesteld dat het uitvoeringsbesluit inzake de van vergunning vrijgestelde werken voorrang hebben op de verkavelingsvoorschriften, dewelke volgens beroeper voor verschillende interpretaties vatbaar zijn en zelfs gedeeltelijk metselwerk tot 2.40m hoogte kunnen toestaan.*
- er wordt gewezen op het feit dat voorliggend perceel op het uiteinde van de verkaveling gelegen is en dat het naastliggend perceel niet gelegen is in de verkaveling.*
- de voorgestelde omheining wordt als duurzaam en esthetisch omschreven.*
- er wordt gesteld dat er een evolutie is in de techniek sinds de verkavelingsvoorschriften en dat de aangevraagde toelating tot het plaatsen van een esthetisch verantwoord geheel van moderne betonnen sierplaten in iedere hypothese een afwijking van een stringente interpretatie van voormelde verkavelingsvoorschriften alleszins kan verantwoorden.*
- beroeper is bereid om de hoogte te beperken tot 1.70m;*

Overwegende dat het voorliggende perceel deel uit maakt van een verkaveling bestaande uit 81 loten; dat uit de verkavelingsvoorschriften blijkt dat er een open en groen karakter nagestreefd werd; dat uit het plaatsbezoek ook blijkt dat men in deze opzet geslaagd is; dat niet alleen het merendeel van de afscheidingen tussen de percelen onderling uitgevoerd zijn in een groene afscheiding; dat ook het openbaar domein in een groen kader aangelegd werd;

Overwegende dat in voorliggende aanvraag men nu van deze verkavelingsvoorschriften wenst af te wijken door over een lengte van 54.28m op de achterste perceelsgrens een afscheiding in sierbetonplaten te plaatsen;

Overwegende dat dergelijke aanvraag niet beschouwd kan worden als een beperkte afwijking zoals voorzien in artikel 4.4.1 van de VCRO; dat een betonnen afsluiting over een dergelijke afstand een aantasting betekent van de geest van de verkaveling, waarin een groen en open karakter nagestreefd wordt; dat bovendien het een precedent zou betekenen voor de overige loten in de verkaveling, waardoor de opzet van het groen karakter helemaal verloren kan gaan; dat een verkavelingsvergunning een ordeningsinstrument betreft waarbij de stedenbouwkundige rechten en plichten van de eigenaars der loten in de verkaveling duidelijk worden vastgelegd;

Overwegende dat in het beroepsschrift verwezen wordt naar het uitvoeringsbesluit inzake de van vergunning vrijgestelde werken; dat nochtans in dit besluit uitdrukkelijk vermeld wordt onder artikel 1.4. dat de bepalingen van dit besluit van toepassing zijn, voor zover deze handelingen niet strijdig zijn met de voorschriften, waaronder onder andere de verkavelingsvergunningen;

Overwegende dat in het beroepsschrift gesteld wordt dat de verkavelingsvoorschriften voor verschillende interpretaties vatbaar zijn en zelfs gedeeltelijk metselwerk tot 2.40m hoogte kunnen toestaan; dat nochtans de voorschriften duidelijk vermelden welke soort afsluitingen waar mogelijk zijn; dat afsluitingen in metselwerk met een hoogte van maximum 2.40m volgens artikel 1.3.2 enkel mogelijk zijn bij gekoppelde woningen of

aaneengesloten bebouwing op de gemeenschappelijke grens in het verlengde van een mandelige muur, en met een lengte tot maximum 6m achter de uiterste toegelaten achtergevellijn der woning; dat dit voorschrift aldus enkel een voorziening betreft om bij halfopen of aaneengesloten bebouwing de privacy tussen de terrassen van de woningen onderling te kunnen garanderen;

Overwegende dat voorliggend perceel een perceel betreft met open bebouwing, waarbij er ruime afstanden bestaan ten opzichte van de bebouwing op de aanpalende percelen; dat daarenboven het aanpalende perceel ter hoogte van de achterste perceelsgrens een onbebouwd perceel is, gelegen in het woonuitbreidingsgebied en gelegen tussen voorliggend verkavelingslot en de woonkavel gelegen aan de Meylandtlaan; dat de eigenaars van de woonkavel gelegen aan de Meylandtlaan ook eigenaar zijn van het tussenliggend perceel; dat deze percelen niet gelegen zijn in voorliggende verkaveling; dat het uitvoeringsbesluit inzake niet vergunningsplichtige werken echter ook niet aan deze zijde van de perceelsgrens toegepast kan worden, aangezien de van vergunning vrijgestelde werken enkel kunnen uitgevoerd worden binnen een straal van 30m van een hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte woning (artikel 2.2.1°);

Overwegende dat we nog kunnen vermelden dat in het beroepsschrift verwezen wordt naar het akkoord van de buren en naar de ouderdom van deze mensen, waardoor het onderhoud aan hun zijde van de perceelsgrens niet zou kunnen gebeuren; dat in het dossier er echter geen “voor akkoord” ondertekend document aanwezig is (ook niet op de plannen of het aanvraagformulier) en ter plaatse we hebben kunnen vaststellen dat op dit perceel zich een ruime tuin bevindt, die onderhouden wordt door een tuinman;

*Overwegende dat het beroep niet kan worden ingewilligd;
dat de vergunning niet kan worden verleend;
...”*

Dit is de bestreden beslissing.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat het beroep tijdig is ingesteld.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De verzoekende partij beschikt als aanvrager van de vergunning over het vereiste belang bij de voorliggende vordering.

C. Ontvankelijkheid wat betreft het voorwerp van het beroep

Standpunt van de partijen

De verwerende partij werpt op:

“Ons college merkt op dat de verzoekende partij in het beschikkend gedeelte van haar verzoekschrift uw Raad niet alleen vraagt haar “hoger beroep” ontvankelijk en gegrond te

verklaren, maar tevens “de bestreden beslissing van de deputatie van de provincie Limburg te hervormen zoals hiervoor uiteengezet”.

Voor zover het gevorderde in het beschikkend gedeelte van het verzoekschrift ruimer is dan de vordering tot vernietiging van het besluit van ons college en wordt gevraagd de bestreden beslissing van ons college te “hervormen”, moet het beroep evenwel als onontvankelijk worden afgewezen.

Zoals trouwens ook reeds meermaals bevestigd in de rechtspraak van uw Raad, heeft uw Raad immers, als administratief rechtscollege, enkel een vernietigingsbevoegdheid, waarbij hij tot vernietiging zal overgaan indien hij na een legaliteitstoets vaststelt dat de bestreden beslissing onregelmatig is (artikel 4.8.2, tweede lid VCRO). Ook de aan de Raad toegekende opportuniteitstoets van de kennelijke onredelijkheid of onzorgvuldigheid van de toetsing door de overheid aan de goede ruimtelijke ordening (artikel 4.8.9, tweede lid VCRO), verleent aan de Raad evenmin de bevoegdheid om zelf een vergunning toe te kennen of om aan een overheid een injunctie te geven een positieve beslissing te nemen (zie bijv. RvV, nr. A/2013/135 van 9 april 2013).”

De verzoekende partij repliceert:

“ ...

Dat de door verzoeker bij verzoekschrift verzochte hervorming uiteraard dient gelezen als het ontvankelijk verklaren van het verzoek tot vernietiging van de aangevochten beslissing van de overheid.

Dat verzoeker trouwens bij inleidend verzoekschrift wel degelijk om de nietigverklaring verzocht.

...”

Beoordeling door de Raad

Artikel 4.8.2, eerste lid VCRO bepaalt dat de Raad als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van, onder meer, vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning.

Artikel 4.8.2, tweede lid VCRO bepaalt dat de Raad de bestreden vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing vernietigt wanneer die beslissing onregelmatig is en dat een beslissing onregelmatig is wanneer zij in strijd is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.

Uit deze bepalingen volgt dat de Raad enkel bevoegd is om een vergunningsbeslissing te vernietigen die strijdig is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en derhalve onbevoegd is om een vergunningsbeslissing te “hervormen”.

In de mate dat de verzoekende partij in het verzoekschrift vordert om de bestreden beslissing te hervormen en dus meer vordert dan de vernietiging van de bestreden beslissing, is het beroep onontvankelijk.

V. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

Standpunt van de partijen

De verzoekende partij zet uiteen:

“ ...

Verzoeker handhaaft zijn standpunt dat de basisbeginselen van de Vlaamse overheid omtrent werken aan en rond de woning duidelijk stipuleren omtrent afsluitingen dat het plaatsen van een afsluiting of een hekwerk vrijgesteld is van vergunning in navolgende mate;

“In zij-en achtertuin kunt u zonder vergunning een afsluiting plaatsen tot 2 meter hoog. In de voortuin mag de afsluiting niet hoger zijn dan 1 meter, tenzij ze open is (van draad of draadgaas).

Dan is ook hier een hoogte van 2 meter vrijgesteld van vergunning.”

Verzoeker ziet dan ook niet in dat de gemeente Heusden-Zolder en de deputatie van de provincie Limburg deze basisrechten kunnen beknootten temeer verzoeker in casu het uitdrukkelijk akkoord mocht bekomen van zijn naastgelegen bureu.

Dat de deputatie van de provincie Limburg poneert dat voormeld basisbeginsel in casu niet kan weerhouden gelet op de verkavelingsvoorschriften.

Dat verzoeker over geen indicatie beschikt of deze verkavelingsvoorschriften al dan niet vervallen zijn.

Dat daarenboven verzoeker in tegenstelling tot het standpunt van de deputatie van oordeel is dat de aangevoerde verkavelingsvoorschriften 7071V80/19 tegenstrijdigheden bevatten, minstens voor verschillende interpretaties vatbaar zijn en zelfs gedeeltelijk metselwerk tot 2,40m hoogte kunnen toestaan.

De Vlaamse vrijstellingsregeling heeft voorrang op de aangevoerde verkavelingsvoorschriften 7071V80/19 die alleszins geen toonbeeld zijn van duidelijkheid.

Dat daarenboven het onroerend goed van verzoeker in iedere hypothese gelegen is op het uiteinde van voormelde verkaveling en het onroerend goed van de naastgelegen bureu niet gelegen is in voormelde verkaveling.

Dat verzoeker de deputatie ook niet kan volgen in haar argumentatie dat de regelgeving inzake niet vergunningsplichtige werken ook niet van de zijde van de naastliggende buur kan bekeken die weliswaar geen deel zou uitmaken van de verkaveling maar die dan weer niet zou kunnen vrijgesteld worden omdat de werken niet binnen een straal van 30 meter van zijn vergund geachte woning gelegen zijn.

Verzoeker betwist formeel het aangevoerde element dat hijzelf en zijn buur met hun vergunde woning op een afstand van meer dan 30 meter van de voorgenomen omheining gelegen zijn.

Dat daarenboven verzoeker wel degelijk over het akkoord van zijn buur beschikt omtrent de voorgenomen werkzaamheden, document dat verzoeker ook op eenvoudig verzoek van de gemeente Heusden-Zolder en/of de deputatie van de provincie Limburg had kunnen neerleggen na heropening der debatten. (stuk 4)

Dat het verzoeker dan ook voorkomt dat de deputatie dan ook ondermeer tekort is gekomen op de op haar wegende zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Dat daarenboven de aanvraag tot het plaatsen van een duurzame omheining door verzoeker duidelijk esthetisch verantwoord is en in elke omgeving kan geïntegreerd worden.

Dat men ook niet de ogen mag sluiten omtrent de evolutie der techniek sinds de verkavelingsvoorschriften 7071V80/19 d.d. 17.05.1995 en dat de door verzoeker aangevraagde toelating tot het plaatsen van een esthetisch verantwoord geheel van moderne betonnen sierplaten in iedere hypothese een afwijking van een stringente interpretatie van voormelde verkavelingsvoorschriften alleszins kan verantwoorden.

Dat verzoeker bovendien aanvoert dat hij desgewenst bereid is om de hoogte van de afsluiting te beperken tot 1,70m i.p.v de eerder voorgestelde hoogte van 1,80m.

...

De verwerende partij repliceert:

...

2. Ons college wenst allereerst de algemene bedenking te formuleren dat het verzoekschrift wel zeer weinig, minstens gebrekkig onderbouwd is om een vernietiging te vragen van het bestreden besluit van ons college.

De verzoekende partij komt op het eerste zicht niet veel verder dan grotendeels te herhalen hetgeen zij reeds eerder in haar administratief beroepschrift voor ons college had aangevoerd tegen de eerdere weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen (zie stuk nr. 1).

Het simpel hernemen van kritiek uit haar eerder beroepschrift terwijl deze kritiek onderzocht en besproken werd door ons college in het bestreden besluit (zoals hieronder nog zal blijken), zonder de motivering van ons college bij deze kritiek te betrekken (minstens niet op afdoende wijze) is niet ernstig.

De vraag stelt zich trouwens ook in welke mate de middeluiteenzetting een ontvankelijk "middel tot nietigverklaring" in de zin van artikel 11, 7° van het Besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbewistingen bevat. De verzoekende partij haalt o.m. niet nader omschreven "basisbeginselen van de Vlaamse overheid" aan "omtrent werken aan en rond de woning" (meer bepaald m.b.t. de vrijstelling van vergunningsplicht), zonder concreet en duidelijk aan te geven om welk beginsel of welke rechtsregel het precies gaat. De juridische grondslag van haar bewering is derhalve volstrekt onduidelijk, zodat het betreffende punt van kritiek geen ontvankelijk middel is. In een middel tot nietigverklaring moet immers duidelijk worden omschreven welke regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen geschonden worden geacht, evenals de wijze waarop deze regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden worden. In casu is het evenwel niet duidelijk welke regel of welk beginsel de verzoekende partij geschonden acht door het bestreden besluit. Er zijn weliswaar "beginselen van behoorlijk bestuur", maar de notie van "basisbeginselen van de Vlaamse overheid omtrent werken aan en rond de woning" is ons college alvast onbekend.

Verderop in haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij weliswaar het zorgvuldigheidsbeginsel als beginsel van behoorlijk bestuur aan, maar ook hier schiet zij hoe dan ook tekort om op ernstige wijze de determinerende motivering van het besluit aan te vechten.

Ten slotte is de bewering dat de geweigerde betonnen sierplaten wél esthetisch verantwoord en integreerbaar zijn in de omgeving niet meer dan een simpel appreciatieoordeel van de verzoekende partij, waarin geenszins wettigheidskritiek kan worden gezien.

3. Alvorens iets concreter in te gaan op de hierboven vermelde grieven - voor zover hierin al een ontvankelijk middel tot nietigverklaring kán worden gezien - wenst ons college hieronder weer te geven waarom de door de verzoekende partij gevraagde stedenbouwkundige vergunning werd geweigerd.

De motivering van het bestreden besluit zelf luidt als volgt:

...

Deze motivering is op het eerste zicht alleen al afdoende om de weigeringsbeslissing te dragen.

Kort samengevat heeft ons college, zoals duidelijk blijkt uit de hierboven geciteerde overwegingen, de vergunning geweigerd omdat de aanvraag niet in overeenstemming is met het geldende verkavelingsvoorschrift dat voor afsluitingen op de achterperceelsgrens een haagbeplanting voorschrijft met een maximale hoogte van 1,70 meter én omdat een afwijking van dit voorschrift (door het plaatsen van een afscheiding in sierbetonplaten) niet kan worden beschouwd als een toelaatbare “beperkte afwijking” in de zin van artikel 4.4.1 VCRO, omwille van:

- het gegeven dat de betonplaten afscheiding zou geplaatst worden over een aanzienlijke afstand van 54,28 meter op de achterperceelsgrens*
- de bestaande toestand binnen de verkaveling, die een groen karakter heeft en waarin het merendeel van de afscheidingen tussen de percelen zijn uitgevoerd in een groene afscheiding*
- de overweging dat een betonnen afsluiting over dergelijke afstand de geest van de verkaveling (groen en open karakter) zou aantasten én een te vermijden precedent zou betekenen.*

De hierboven vermelde motivering maakt het determinerende weigeringsmotief van de bestreden beslissing uit.

Ons college merkt nu op dat de verzoekende partij in wezen nalaat kritiek te uiten op het vermelde en nochtans determinerende weigeringsmotief.

De verzoekende partij betwist immers op geen enkele wijze de strijdigheid met de verkavelingsvoorschriften, noch het oordeel van ons college dat de afwijking niet kan worden beschouwd als een toelaatbare “beperkte afwijking” van de voorschriften in de zin van artikel 4.4.1 VCRO. De verzoekende partij voert alvast duidelijk op geen enkele wijze een schending aan van artikel 4.4.1 VCRO. Louter, heel summier, beweren dat de afwijking (“van een stringente interpretatie van de verkavelingsvoorschriften”) esthetisch verantwoord is, kan uiteraard niet volstaan.

De sub 1 weergegeven “grieven” van de verzoekende partij, voor zover hierin al een ontvankelijk middel tot nietigverklaring kan worden ontward, betreffen hoe dan ook punten van kritiek op zogenaamde “overtollige motieven”. Dergelijke kritiek kan, overeenkomstig de rechtspraak van uw Raad, nooit aanleiding geven tot een vernietiging van het hier bestreden besluit.

4. Ons college merkt, in ondergeschikte orde, op dat wat deze eigenlijke “grievens” van de verzoekende partij betreft, ons college in zijn beslissing zelf reeds de gelijklopende beroepsargumenten voor ons college tegen het eerder weigeringsbesluit van het college van burgemeester en schepenen van Heusden-Zolder op afdoende wijze heeft beantwoord, en wel als volgt:

- de verwijzing naar het uitvoeringsbesluit inzake de van vergunning vrijgestelde handelingen gaat niet op, aangezien volgens artikel 1.4 van dit besluit de vrijstellingsregeling slechts van toepassing is als de werken niet strijdig zijn met de verkavelingsvoorschriften (wat in casu niet het geval is)
- de bewering dat de verkavelingsvoorschriften tegenstrijdigheden bevatten, voor verschillende interpretaties vatbaar zijn en zelfs metselwerk tot 2,40m toestaan is niet juist; de voorschriften vermelden duidelijk wel soort afsluitingen waar mogelijk zijn en de mogelijke afsluiting in metselwerk tot 2.40 m is alleszins niet toepasselijk op het voorwerp van de aanvraag
- het uitvoeringsbesluit inzake vrijstelling van vergunningsplicht is ook niet van toepassing voor het achtergelegen perceel, aangezien de omheining zich niet bevindt binnen een straal van 30 meter van de hoofdzakelijk vergunde of vergund geachte woning (bedoeld wordt de woning op het woonkavel aan de Meylandtlaan, grenzend aan het tussenliggend onbebouwd perceel)
- er zat geen “voor akkoord” ondertekend document waaruit het “akkoord” van de achterbuur m.b.t. het plaatsen van de afsluiting zou blijken.

Door nu simpel dezelfde kritiek te herhalen als in het eerder ingediend administratief beroepsschrift schiet de verzoekende partij duidelijk tekort om de motivering van ons college dienaangaande - het betreft hoe dan ook overtuigende motieven, cf. supra - onderuit te halen.

De eerste twee van de voormelde overwegingen van ons college worden zelfs niet betwist. Verzoeker stelt louter dat zijn woning en die zijn buur op een afstand van meer dan 30 meter van de voorgenomen omheining gelegen zijn, zonder hieromtrent concrete overtuigingsstukken aan te reiken. Voor het overige stelt hij dat het ontbrekende akkoord - verzoeker betwist dus niet de stelling dat er geen voor akkoord ondertekend document in het dossier zat ten tijde van de besluitvorming – had moeten worden opgevraagd, wat evenwel geen verplichting voor ons college was.

5. Ten slotte lijkt de verzoekende partij vooral aan te sturen op een appreciatie door uw Raad van de esthetische aanvaardbaarheid van de gevraagde betonnen afsluiting.

Ons college merkt hierover op dat het evenwel noch aan uw Raad, noch aan verzoeker toekomt om zijn oordeel over de ruimtelijke inpasbaarheid van de constructie in de plaats te stellen van die van de vergunningverlenende overheid.

Uw Raad neemt in zijn rechtspraak aan dat dergelijke beoordeling enige appreciatievrijheid impliceert voor de vergunningverlenende overheid, zij het binnen de criteria en beginselen zoals weergegeven in het vermelde artikel 4.3.1. VCRO.

...

De kritiek van de verzoekende partij kan dan ook niet worden aangenomen.”

De verzoekende partij dupliceert:

“ ...

Dat waar de deputatie in haar antwoordnota blijkbaar opwerpt dat de basisbeginselen van de Vlaamse overheid omtrent werken aan een rond de woning haar onbekend voorkomen verwijst verzoeker uiteraard naar de officiële website van de Vlaamse overheid of;

“<https://www.ruimtevlaanderen.be/NL/Beleid/Vergunning/Werkenaanenrondde woning/>”

...

Omtrent de vier argumenten die de deputatie in haar antwoordennota ontwikkelt merkt verzoeker opnieuw op dat hij deze argumentatie wel degelijk eveneens betwist.

- *Verzoeker herhaalt de argumentatie zoals vervat in deze nota en herhaalt bovendien dat geen indicatie voorligt dat de kwetsieuze verkavelingsvoorschriften momenteel nog geldig zijn.*
- *Verzoeker herhaalt zijn argumentatie dat de verkavelingsvoorschriften wel degelijk tegenstrijdigheden bevatten.*
Dat ter plaatse bovendien op ontelbare plaatsen is afgeweken van deze verkavelingsvoorschriften, reden temeer daar de weigering opzichts verzoeker hem grieft.
- *Verzoeker herhaalt dat de door hem voorgenomen opziching van een afsluiting niet verder dan 30meter van de woning geplaatst zou worden zodat hij wel degelijk om een vrijstelling kan verzoeken.*
- *Verzoeker herhaalt dat er wel degelijk een akkoord m.b.t het plaatsen van de afsluiting aanwezig is in het procedurebundel. (stuk 4)*

De overheid handelt in casu dan ook wel degelijk met miskenning van het zorgvuldigheidsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur door halsstarrig haar weigering te handhaven ondanks de argumentatie van verzoeker.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 4.8.2, eerste lid VCRO bepaalt dat de Raad als administratief rechtscollege, bij wijze van arresten, uitspraak doet over de beroepen die worden ingesteld tot vernietiging van, onder meer, vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen, genomen in laatste administratieve aanleg, betreffende het afgeven of weigeren van een vergunning.

Artikel 4.8.2, tweede lid VCRO bepaalt dat de Raad de bestreden vergunnings-, validerings- of registratiebeslissing vernietigt wanneer die beslissing onregelmatig is en dat een beslissing onregelmatig is wanneer zij in strijd is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur.

Artikel 11, tweede lid, 7° van het besluit van de Vlaamse regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen bepaalt dat een verzoekschrift een omschrijving van de geschonden geachte regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur moet bevatten, alsook een omschrijving van de wijze waarop de desbetreffende regelgeving, voorschriften of beginselen naar het oordeel van de verzoeker geschonden worden.

Uit deze bepalingen volgt dat de Raad enkel bevoegd is om een vergunningsbeslissing te vernietigen die strijdig is met regelgeving, stedenbouwkundige voorschriften of beginselen van behoorlijk bestuur en dat het aan een verzoeker toekomt om in zijn verzoekschrift middelen te ontwikkelen die deze “onregelmatigheid” van de bestreden vergunningsbeslissing aantonen.

2.

Het inhoudelijk bekritisieren van een vergunningsbeslissing zonder een “onregelmatigheid” aan te voeren in de zin van artikel 4.8.2, tweede lid VCRO, kan derhalve niet worden beschouwd als een ontvankelijk middel, evenmin als het louter aangeven van feitelijkheden of een eigen visie.

3.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing vast dat het aangevraagde strijdig is met de verkavelingsvoorschriften, dat artikel 1.4 van het besluit van de Vlaamse regering van 16 juli 2010 tot bepaling van handelingen waarvoor geen stedenbouwkundige vergunning nodig is (hierna het Vrijstellingsbesluit) bepaalt dat de bepalingen van toepassing zijn voor zover de handelingen niet strijdig zijn met, onder meer, verkavelingsvoorschriften, dat de verkavelingsvoorschriften duidelijk zijn en niet voor interpretatie vatbaar, dat de in het Vrijstellingsbesluit vrijgestelde werken maar uitgevoerd kunnen worden binnen een straal van 30 meter van een woning en dat de aanvrager verwijst naar een akkoord met de burens, maar dat niet voorlegt.

De verzoekende partij stelt in het verzoekschrift dat zij over geen indicatie beschikt of de verkavelingsvoorschriften al dan niet vervallen zijn, hetgeen niet kan worden beschouwd als “middel”. Voorts spreekt zij tegen dat de verkavelingsvoorschriften duidelijk zijn, zonder deze stelling op enige wijze te ontwikkelen en zonder dat de overwegingen van de bestreden beslissing in de kritiek worden betrokken. Ook dit standpunt kan derhalve niet beschouwd worden als “middel”. Verder stelt de verzoekende partij nog dat zij formeel betwist dat het aangevraagde werken betreft buiten de 30 meter zone zoals bedoeld in het Vrijstellingsbesluit, zonder dat op enige wijze te staven. Evenmin is dit standpunt voldoende ontwikkeld om een onderzoek toe te laten. De verdere argumentatie van de verzoekende partij dat een akkoord van de burens zou kunnen worden voorgelegd, is niet meer dan een bewering en niet van aard om de wettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen. Ten slotte is de visie van de verzoekende partij dat het plaatsen van een duurzame omheining esthetisch verantwoord is, dat de techniek is geëvolueerd sinds de verkavelingsvoorschriften van 1995 en dat zij bereid is om de hoogte van de afsluiting te beperken tot 1,70 meter, niet meer dan opportunistiekritiek en vreemd aan een betwisting van de wettigheid van de bestreden beslissing.

Er kan volledigheidshalve nog toegevoegd worden dat in de mate dat de verzoekende partij stelt dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden, het geenszins duidelijk is waarom de verzoekende partij dit beginsel precies geschonden acht. Het is niet duidelijk welke zorgvuldigheidsplicht, die de verwerende partij diende te respecteren, de verzoekende partij bedoelt.

4.

De conclusie van het voorgaande is dat de verzoekende partij geen ontvankelijk middel aanvoert.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. Het beroep is onontvankelijk.
2. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, ten laste van de verzoekende partij.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare zitting op 6 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,
met bijstand van

Katrien VISSERS, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Katrien VISSERS

Nathalie DE CLERCQ